

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

לחזק את הראש ואת הלב

הרב בן ציון קרביץ

משפחה שנזקקה לעזרה לאחר שאחד מבניה הסתבך עם קבוצה נוצרית. הוא לא היה מוכן לתקשר עם איש, ודחה כל ניסיון לכך מצד משפחתו או מצדו. בעקבות כך הצעתי להורים שיכתבו לרבי לבקש את עצתו.

האמא אמנם כתבה, ולהפתעתי היא קיבלה לא רק ברכה לכך שבנה ישוב אל חיק היהדות, אלא מכתב ארוך, מתאריך כ"ה במנחם אב, תש"מ - שהכיל מסר עוצמתי:

קיבלתי את מכתבך מתאריך ה-30 ביולי בו את כותבת על אודות בנך הצעיר. בהתחשב בחומרת המצב, אני משוכנע שלא תסתפקו בכל מה שנעשה בעניין זה עד כה, ושתגבירו את מאמציכם, את ובעלך גם יחד, וכן באמצעות גיוס עזרה מצד ידידים, לעשות כל מה שרק ניתן כדי למנוע את האסון הזה. שכן, כאשר מדובר בלב יהודי, איש אינו יודע מה וכיצד יגיע רגע האמת והתגובה הראויה.

בהמשך הגיע החלק הבלתי צפוי - עצה שבה השתמשתי מאז בקביעות מול הורים במצבים דומים:

מחובתי להסב את תשומת לבכם לנקודה הבאה, אותה אני בטוח שתקבלו ברוח שבה היא נאמרת: כל בני הבית במשפחה יהודית מהווים יחידה אחת, גוף שלם כביכול. וכאשר איבר אחד ממנו זקוק לטיפול מיוחד, יכול הדבר להיעשות באחת משתי דרכים: או באופן ישיר, אם הדבר מתאפשר; או באופן עקיף, על ידי חיזוק יתר חלקי הגוף, בפרט את אלו השולטים על תפקודו של הגוף כולו.

ואם ניישם את הדימוי הזה ביחס למקרה שלפנינו, ראוי לזכור כי ראש המשפחה מכונה "בעל הבית", והאישה מכונה "עקרת הבית" - עיקרו של בית - המקבילה ללב של המשפחה. כך, חיזוק המחויבות לתורה ולמצוותיה מצד ההורים יש לו השפעה מועילה באותו כיוון גם על כל יתר בני המשפחה. כמובן, ייתכן שזה עלול להיות כרוך בקשיים מסוימים בעקבות כמה שינויים, אולי אפילו שינויים

<<

במהלך עבודתי כשליח חב"ד בקמפוסים של אוניברסיטאות ומכללות באזור לוס אנג'לס, התחלתי להיתקל במיסיונרים שניסו להשפיע על סטודנטים יהודים להמיר את דתם לנצרות. כמו כן, בית חב"ד שבו עבדתי החל לקבל שיחות טלפון מהורים שילדיהם השתמדו, ובעקבות כך הוצרכתי ללמוד כיצד להגיב למצבים אלו.

אחרי שטיפלתי בכמה מקרים, כתבתי לרבי וביקשתי את ברכתו להתחיל לפעול באופן רשמי בפעילות אנטי-מיסיונרית. קיבלתי תשובה מיידית, שהרבי מעניק לי את ברכתו ושהוא יזכיר אותי לברכה בתפילותיו על ציונו של אדמו"ר הרי"צ. הרב לייבל גרונר, מזכירו של הרבי שמסר לי את התשובה, אמר לי שזה בהחלט חריג, שכן בעבר הרבי שלל פעילות מסוג זה. חשתי כבוד גדול, והתחלתי להתמסר בכל מאודי לפעילות אנטי-מיסיונרית. לאורך השנים זכיתי לראות פרי בעמלי, כאשר רבים שנלכדו ברשת המיסיון ונפלו לכתות שונות, עשו את דרכם חזרה ליהדות.

אחד המקרים הראשונים שיצא לי לטפל בהם היה של

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע
באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

כל זה רק ממחיש את מה שהרבי כתב במכתבו - שלעולם אין לדעת מתי יגיע רגע ההתעוררות, אותו רגע שישנה את מסלול חייו של האדם ויצית מחדש את הניצוץ היהודי שבנשמתו.

לדעתי, להוריו יש זכות גדולה במה שקרה. על ידי חיזוק המחויבות שלהם לתורה, הייתה להם השפעה רוחנית עקיפה על בנם, וזו העניקה לו את הכוח לשוב אל יהדותו. וכמובן, הדחף הראשוני לכך הגיע מהרבי ומהעצה העוצמתית שנתן במכתבו - מכתב שאותו הקראתי שוב ושוב בפני משפחות כה רבות. אני אומר להורים שאפילו אם בנם או בתם נטשו את אמונתם - להם אסור לעולם לאבד את התקווה. במקום זאת, עליהם לחזק מצדם את שמירת המצוות שלהם, וזה יחזק את הנשמה של ילדם.

עצה זו נותנת למשפחה תחושה שהם אינם חסרי אונים; שיש משהו שביכולתם לעשות, משהו שיביא תועלת גם להם עצמם. אפילו עוד לפני שיראו את ההשפעה של הדבר על ילדיהם, הם יוכלו לשאוב עידוד ונחמה מהמעורבות המחודשת שלהם עם יהדותם.

הרב בן ציון קרביץ הוא המייסד והמנהל של "יהודים למען יהדות", ארגון בינלאומי המתמקד במניעת המרתם של יהודים לדתות אחרות, ובהשבתם של אלו שכבר השתמדו. הוא גם מחברו של הספר "התגובה היהודית למיסיונרים" שראה אור בתשע שפות. הוא רואיין בחודש מרחשון תש"פ (2019).

קיצוניים, הקשורים להרגלים ולאורח חיים, וכדומה. אולם, מצד שני, בהתחשב בתועלת מרחיקת הלכת, ובפרט בעובדה שהורים בוודאי לא יחשיבו שום דבר כקשה מדי אם עשויה לצמוח מכך תועלת לילדיהם, איזו משמעות כבר יכולה להיות לקושי כלשהו...

במילותיו אלו, גרם להם הרבי להבין שבמצב שבו חלק אחד מהגוף (בנם) חולה, ואי אפשר לרפא אותו ישירות, עליהם (בתור הוריו, וממילא, בתור הראש והלב) להסתמך על דרכים עקיפות. אם הם יתחזקו ביהדותם, ישפיע הדבר באופן עקיף גם על בנם העקשן.

עודדתי אותם לאמץ את עצתו של הרבי, והם אכן נהגו כך, אף שלא זכו לראות תוצאות מיידיות. לעומת זאת, משפחה אחרת שנהגה בהתאם לאותה עצה זכתה לראות בבירור את פירות המאמצים שהשקיעו:

כעבור כשלושה או ארבעה חודשים, קיבלתי טלפון מהורים שגם בנם המיר את דתו לנצרות. צעיר זה - שאף נישא לגויה ללא ידיעת הוריו - הסכים להיפגש עמי, אך עזב כעבור חמש דקות, שכן מלכתחילה הגיע רק כדי לרצות את הוריו. לפני שנפרדנו אמרתי לו שדלתי תמיד פתוחה, ובזה הסתיימה הפגישה הקצרה.

בינתיים, הקראתי את מכתבו של הרבי להוריו, והם לקחו את עצתו ברצינות רבה. הם קבעו מזוזות בביתם, כולל בפתח חדר השינה שבו ישן בנם בצעירותו. הם גם החלו ללמוד איתי תורה, והצטרפו אל משפחתי לסעודות שבת.

חלפה שנה, ולפתע ביום בהיר אחד אני מקבל טלפון מבנם: "האם באמת התכוונת ברצינות כשאמרת שדלתיך תמיד תהיה פתוחה?", שאל, וקבענו להיפגש. בפגישה הוא הסביר לי שתחילה הוא היה די מרוצה מאורח החיים הנוצרי שאימץ, אולם יום אחד, שעה שהוא ואשתו צפו בסרט תיעודי על השואה ששודר בטלוויזיה, משהו קרה שבבת אחת חולל מהפך בחייו. אותו סרט תיעודי מאוד נגע לליבו וריגש אותו, אולם ברור היה שאשתו לא הייתה שותפה להתרגשותו; למעשה, היא פלטה ביטוי פוגעני כדי לתאר את היהודים. "הזדעזעתי", הוא הודה. "פתאום התברר שהאישה הזו, שכביכול אהבה אותי, אצרה בקרבה כל העת רגשות של בוז כלפי היהודים".

זה היה המאורע שגרם לו להתחיל לחשוב על המצב שאליו הוא הכניס את עצמו. ולכן הוא הגיע כדי לפגוש אותי. העניינים התגלגלו כך שהתחלנו לחקור את ההבדלים שבין היהדות לנצרות, ובסופו של דבר הוא שב הביתה, אל שורשיו היהודיים.

לזכות אבינו היקר הרב יעקב ש"ל מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ה (1974) — להפתעת החסידים ובניגוד למצופה, הרבי לא התוועד בשבת זו למרות העיתוי - ט"ו בכסלו, יום ההולדת ויום ההילולא וכן חג הגאולה של אדמו"ר האמצעי, רבי דובער. בהמשך התבררה הסיבה: נער תושב השכונה שסבל מבעיות חברתיות בשל מראהו החריג, חגג באותה שבת את הבר מצווה שלו. כדי ששמחתו של אותו נער תהיה שלמה, וכדי שהחסידים יוכלו להקדיש מזמנם לחגוג עם אותו נער מבלי להיות לחוצים להגיע בזמן להתוועדות של הרבי, נמנע הרבי מלערוך התוועדות באותה שבת. ט' בכסלו

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשנתנו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי
THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד